

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Matthew FitzSimmons

DISPARIȚIA

Traducere din limba engleză

CARMEN ION

București
2018

CUPRINS

Partea întâi. VIRGINIA.....	9
Partea a doua. SOMERSET	153
Partea a treia. GEORGIA.....	401

Partea întâi
VIRGINIA

1

Gibson Vaughn stătea de unul singur la tejghea în aglomeratul Nighthawk Diner. Era ora de vârf la servirea micului dejun, și clienții se înghesuiau în așteptarea eliberării vreunui scaun. Nu dădu atenție zgomotului tot mai intens al furculițelor și cuțitelor care zgâriau farfuriile și nici chelneriței care îi așeză mâncarea în față. Stătea cu ochii ațintiți pe televizorul montat în spatele tejghelei. La emisiunea de știri, înregistrarea video era reluată pentru a nu știu câta oară, omniprezentă, parte a stilului de viață american – disecată și răsanalizată de-a lungul anilor, pomenită în filme artistice, emisiuni TV și în cântece. La fel ca majoritatea americanilor, Gibson o văzuse de nenumărate ori, și la fel ca și alții, nu-și putea lua ochii de la televizor indiferent a câta oară era difuzată. Și cum ar fi putut? Era tot ce îi mai rămăsese de la Suzanne.

La început, filmul video avea un aspect grăunțos și șters. Imaginile se încălecau și dispăreau rapid; liniile distorsionate se succedau pe ecran ca niște valuri ce se izbeau de un țărnm nedescoperit. Era rezultatul înregistrărilor video făcute una peste alta de către managerul magazinului.

Imaginile, filmate de sus, din spatele casei de marcat, înfățișau interiorul infamei stații de benzină din Breezewood, Pennsylvania. Forța incontestabilă a imaginilor rezida în faptul că ar fi putut fi filmate oriunde. În orașul tău. Cu fiica ta. Luată în ansamblu, înregistrarea silențioasă a camerei de supraveghere reprezenta un soi de omagiu melancolic adus celei mai celebre fete date dispărută în America – Suzanne Lombard. Ora afișată pe înregistrare era 10:47 p.m.

Beatrice Arnold, o studentă care lucra în schimbul de noapte, era, din câte se știa, ultima persoană care vorbise cu fata dispărută. La 10:47, Beatrice stătea cocoțată pe un taburet în spatele tejghelei, adâncită în lecturarea unui exemplar uzat al cărții *Al doilea sex*¹. Avea să fie prima care își amintise că o văzuse pe Suzanne Lombard și prima care contactase FBI-ul, imediat ce vestea dispariției fetei apăruse în presă.

La 10:48, un bărbat cu păr blond, lung și lăptos și cu un început de chelie intrase în magazin. Pe internet, individul ajunsese să fie cunoscut sub numele de Riff-Raff, însă FBI-ul îl identificase drept Davy Oksenberg, un tirist originar din Jacksonville, cu antecedente de violență domestică. Oksenberg cumpăraseră o conservă de carne de vită și o sticlă de Gatorade. Plătise cash și ceruse chitanță, dar după aceea zăboviseră în fața tejghelei, flirtând cu Beatrice, fără a da semne că s-ar fi grăbit să-și continue drumul.

Ca prim și totodată cel mai plauzibil suspect, Oksenberg fusese chestionat în mod repetat de către FBI în

¹ Eseu al autoarei franceze Simone de Beauvoir. Publicat în 1949, prezintă cronologic situația femeii în societate, încercând să spulbere mituri și prejudecăți misogine. (n.tr.)

săptămânile și lunile de după dispariția fetei. Camionul îi fusese percheziționat iar și iar, dar nu fusese descoperit nici un indiciu cu privire la prezența fetei. În final, FBI-ul fusese nevoit să îl scoată de sub urmărire, însă nu înainte ca Oksenberg să-și fi pierdut slujba și să fi primit zeci de amenințări cu moartea.

După ieșirea lui din magazin, locul se cufundase în tăcere. Trecuse o eternitate... apoi ea își făcuse apariția pentru întâia oară – o fată de paisprezece ani, într-un hanorac lălău, cu o șapcă a echipei de baseball Philadelphia Phillies și cu un rucsac Hello Kitty azvârlit pe umăr. În tot acel timp se aflase în magazin, în punctul mort al camerei de supraveghere. Și, ca pentru a adânci și mai mult misterul, nimeni nu știa cum ajunsese Suzanne acolo. Beatrice Arnold nu-și amintea s-o fi văzut intrând, iar imaginile surprinse de camera de supraveghere nu ofereau nici un răspuns.

Hanoracul atârna pe ea în falduri mari, înfășurând-o. Era o fetișcană palidă și cu aspect fragil. Mass-media adora să pună în contrast filmul alb-negru cu fotografii de familie color – fata blondă zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie albastră de domnișoară de onoare, fata zâmbitoare la plajă împreună cu mama sa, fata zâmbitoare citind o carte și privind pe fereastră. Fotografii color erau ca o alinare față de imaginea expresiei aspre a fetei cu șapcă de baseball, cu mâinile vârate adânc în buzunare și umerii gârboviți, ca un animal stând pitit în adăpostul său.

Suzanne se plimbase în sus și în jos printre rafturi, dar cu capul întors spre intrare. Trecuseră o sută șaptezeci și nouă de secunde. Ceva anume ce zărise pe geam îi atrăsese atenția și atitudinea i se schimbaseră brusc. Înșfăcaseră de pe raft trei produse: o cutie de biscuiți Ring Dings, o băutură Dr Pepper și o cutie cu batoane

de lemn-dulce Red Vines. O combinație stranie, care avea să fie poreclită ulterior Picnicul Fetei Disparute. Suzanne plătise și ea cash, aruncând pe tejghea bancnote mototolite, monede de un sfert de dolar și mărunțiș înainte de a îndesa cumpărăturile în rucsac.

Camera de supraveghere îi surprinsese figura atunci când își ridicase ochii și se uitase îndelung drept spre ea, expresia fiindu-i immortalizată și interpretată apoi în fel și chip, aidoma zâmbetului Monei Lisa.

Gibson se holbă la imaginea afișată pe ecranul televizorului, așa cum făcea de fiecare dată, privirea sa intersectându-se cu cea a lui Suzanne, așteptând să o vadă zâmbindu-i timid, cum făcea întotdeauna atunci când voia să îi împărtășească un secret. Așteptând să-i povestească ce se întâmplase. De ce fugise. În toți acei ani, nu încetase să spera într-un răspuns. Numai că fetișcana din filmarea video nu îi vorbea.

Nici lui și nici altcuiva.

Într-un sfârșit, Suzanne își trase șapca și mai mult peste ochi și aruncă o ultimă privire în jur. La 10:56 p.m. păși afară în noapte. Beatrice Arnold avea să declare FBI-ului că fata părea neliniștită și că avea ochii roșii, ca și cum plânse. Nici ea și nici cuplul care își alimenta mașina cu carburant nu observaseră dacă Suzanne se urcase în vreun vehicul. O altă fundătură într-un caz plin de fundături.

FBI-ul nu reușise să descopere nici o pistă relevantă. Nimeni nu se prezentase pentru a revendica recompensa de zece milioane de dolari oferită de familie și de cei apropiați. În ciuda tam-tamului făcut de presă, în ciuda celebrității tatălui ei, Suzanne ieșise pe ușa stației de benzină și se făcuse nevăzută. Dispariția sa rămăsese un mister neelucidat pentru americani, la

fel ca acelea ale lui Jimmy Hoffa¹, D.B. Cooper² și a Virginiei Dare³.

La televizor, știrile fură înlocuite de reclame, și Gibson expiră, fără să-și fi dat seama că până atunci își ținuse respirația. Vederea imaginilor îl epuiza de fiecare dată. Cât aveau de gând să le mai difuzeze? De ani de zile nu apăruse nici un element nou în cazul dispariției lui Suzanne. Știrea de ultimă oră din ziua aceea era că Riff-Raff se tunsese și că absolvise colegiul în închisoare, fiind condamnat pentru posesie de droguri. Internetul, în fantezia sa infinită, îl poreclise acum Profesorul Riff-Raff sau Raff 2.0. În afară de asta, tot ce apărea la știri era o reluare lacrimogenă a unor lucruri deja cunoscute, adică nimic important.

Totuși, peste puțin timp se împlineau zece ani de la dispariția fetei, și asta însemna că rețelele de televiziune urmau să reia la nesfârșit retrospectivile. Să continue să exploateze memoria lui Suzanne. Să îi bată la cap pe toți cei care avuseseră până și cea mai neînsemnată legătură cu familia ori cu cazul. Să pună

¹ Figură proeminentă a sindicalismului american, președinte al confederației International Brotherhood of Teamsters între 1932 și 1975, Jimmy Hoffa (1913-1975) a dispărut fără urmă în iulie 1975. (n.tr.)

² Pseudonim folosit pentru desemnarea unei persoane rămase neidentificate care, pe 24 noiembrie 1971, a deturnat un avion Boeing 727 ce efectua o cursă între Portland și Seattle, estorcând 200 000 de dolari ca răscumpărare și parașutându-se din avion (n.tr.)

³ Personaj de legendă în folclorul american, Virginia Dare a fost primul copil născut din părinți englezi într-o colonie americană - Roanoke (Carolina de Nord), în august 1587. Bunicul ei, întemeietorul și guvernatorul coloniei, a părăsit America la sfârșitul anului 1587 pentru a aduce noi provizii din Anglia, însă la întoarcere, în august 1590, a descoperit că așezarea fusese părăsită și cei 108 locuitori dispăruseră. (n.tr.)

în scenă reconstituiri de gustătoare ale celor întâmplate la stația de benzină de la Breezewood și să se folosească de computere pentru a crea imagini cu felul în care Suzanne ar fi arătat astăzi.

Pentru Gibson, cea mai mare caznă era să vizioneze simulările. Suzanne ar fi avut acum douăzeci și patru de ani și ar fi absolvit colegiul. Imaginile îl tentau să își închipuie cum ar fi arătat viața ei. Unde ar fi locuit. Ce carieră și-ar fi ales – fără îndoială una care ar fi avut de-a face cu cărțile. Zâmbi în sinea lui, apoi își luă seama. Ceea ce făcea, lăsându-și mintea să zboare, nu era deloc sănătos. N-ar fi fost cazul ca Suzanne să fie lăsată în pace? Ca toată lumea să fie lăsată în pace?

– Ce grozăvie, spuse bărbatul așezat lângă el, uitându-se în sus spre televizor.

– Mda, se declară de acord Gibson.

– Îmi amintesc unde eram când am aflat de dispariția ei: într-o cameră de hotel din Indianapolis, într-o călătorie de afaceri. Parcă a fost ieri. Am trei fiice, adăugă bărbatul bătând cu încheieturile degetelor în tejgheaua de lemn pentru a îndepărta ghinionul. Am stat două ore pe marginea patului și m-am uitat la știri. A fost ceva îngrozitor. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi ca timp de zece ani să nu știi dacă fiica ta mai trăiește sau nu. Ce lucru cumplit pentru familie! Lombard e un bărbat pe cînste.

Ultimul lucru pe care Gibson și-l dorea era să fie atras într-o discuție despre Benjamin Lombard. Dădu din cap cu politețe, în speranța de a pune capăt conversației, însă bărbatul nu intenționa să abandoneze subiectul cu ușurință.

– Mă gândesc că, dacă un nenorocit bolnav la cap, scuză-mi limbajul, e în stare să o răpească pe fiica

vicepreședintelui – și să scape neprins –, atunci noi, oamenii de rând, la ce ne putem aștepta?

– Pe vremea aia încă nu era vicepreședinte.

– Da, știu, dar era totuși senator. Și nu e de glumit cu funcția asta. Doar nu-ți închipui că Lombard n-a stat călare pe federali pentru a rezolva cazul?

Gibson știa de fapt din proprie experiență căta influență avea Lombard și cât de mult îi plăcea să o exercite. Vicepreședintele Benjamin Lombard era un alt subiect la care nu dorea să se gândească.

– Cred că va fi un președinte bun, continuă bărbatul. Uite cum și-a revenit după nenorocirea asta. A acceptat numirea ca vicepreședinte, când majoritatea oamenilor în situația lui ar fi fost răpuși de durere. Iar acum candidează la președinție. E nevoie de mare tărie de caracter să faci așa ceva.

Toată lumea se așteptase ca Lombard, în calitatea sa de vicepreședinte pe durata celor două mandate ale unui președinte popular, să obțină din vreme nominalizarea, iar convenția din august să fie doar o simplă formalitate, un fel de încoronare triumfală. Însă Anne Fleming, guvernatoarea de California, apăruse din neant și părea hotărâtă să-i deoace planurile. Cei doi se aflau practic umăr la umăr în sondaje. Lombard îi avea de partea sa pe cei mai mulți delegați și era în continuare favoritul, dar Fleming îl obliga să muncească din greu pentru nominalizare.

Faptul că împlinirea a zece ani de la dispariția lui Suzanne cădea într-un an electoral favorizase într-un mod pervers campania lui Benjamin Lombard. Totuși nu era nimic nou în asta: promovarea Legii Suzanne în Senat îl propulsase de la bun început pe scena politică națională. Desigur, Lombard refuzase permanent cu eleganță să discute public despre dispariția fiicei sale.

Cinicii ar fi obiectat că nici n-ar fi avut de ce, ținând cont că mass-media îi făcea oricum treaba. Și mai era, desigur, și soția lui. Eforturile neobosite depuse de Grace Lombard în beneficiul Centrului pentru Copii Dispăruți și Exploatați constituiseră subiectul central al știrilor TV în timpul desemnării candidaților dinaintea alegerilor. Și o făcuseră să devină și mai populară decât puternicul ei soț, dacă așa ceva era posibil.

– Dacă obține nominalizarea, va avea votul meu, comentă bărbatul. Nici nu mă interesează pe cine vor propune ceilalți. O să-i dau votul meu.

– Sunt sigur că Lombard ar fi încântat să audă asta, spuse Gibson și se întinse după ketchup.

Turnă o porție generoasă pe marginea farfuriei, o amestecă încet cu puțină maioneză și unse chiftelele de cartofi, așa cum îl învățase tatăl său atunci când era mic. După cum enunțase Duke Vaughn într-unul dintre aforismele lui memorabile, „Dacă n-ai nimic cumsecade de spus, umple-ți gura cu ceva și mestecă încet“.

Cuvinte numai bune să te călăuzească în viață.

2

Jenn Charles stătea pe bancheta din spate a unei camionete albe fără însemne parcate vizavi de Night-hawk Diner. Avea senzația că e al naibii de expusă – într-un avanpost din apropiere de granița pakistaneză s-ar fi simțit ca acasă, dar camionetele vopsite în alb din nordul Virginiei nu erau stilul ei.

Se uită la ceas și notă ora în agendă. Orice s-ar spune despre Gibson Vaughn, măcar era un tip previzibil. Pe de o parte, asta făcea ca urmărirea lui să fie foarte simplă; pe de alta, o plictisea de moarte. Practic, notițele din agendă nu difereau de la o zi la alta. Vaughn își începea ziua la ora 5:30 cu o alergare de cinci mile. Două sute de flotări și o sută de abdomene, urmate de un duș. După aceea lua un mic dejun identic la același local, așezat pe același taburet. La fel în fiecare dimineață, ca și cum localul ar fi fost biserica lui personală.

Jenn își răsuci o șuviță rebelă din părul negru ca pana corbului, în spatele urechii. Avea mare nevoie de un duș și de un somn bun peste noapte în propriul pat. Și nu i-ar fi stricat puțin bronz. Pe pielea ei se insinua o paloare după cele zece zile de stat pe bancheta din spate a camionetei, care începuse să semene

periculos de mult cu o adevărată casă. Vehiculul era ticsit cu echipament de urmărire și îi era greu să se strecoare înăuntru. Un mic pat pliant, montat în partea din față, permitea unei echipe să lucreze în schimburi, dar în afară de asta, camioneta dispunea de prea puține facilități.

Asta e, Charles, îți trăiești visul.

Dacă Vaughn avea să-și respecte și de această dată programul, peste douăzeci de minute, când înghețul de la ora de vârf a dimineții se va fi potolit, se va muta în spatele sălii de mese, ca să lucreze. Era prieten cu proprietarii localului, care îi permiteau să folosească unul dintre separeurile din spate pe post de birou improvizat pentru a-și căuta de lucru. Trecuseră trei săptămâni de când Vaughn își pierduse slujba la o mică firmă falimentară din domeniul biotehnologiei, unde lucrase ca director de IT. Deocamdată nu avusesse noroc cu găsirea unei slujbe și, având în vedere antecedentele sale, Jenn nu se aștepta ca situația să se schimbe prea curând.

Dan Hendricks, partenerul ei, era un specialist de primă mână în materie de echipamente de supraveghere. Cu o săptămână înainte, el pătrunsese în apartamentul lui Gibson și în fix nouăzeci de minute instalase tot ce era de instalat. Camere în infraroșu cu senzori de mișcare, microfoane, tot tacâmul. Puteau urmări ce se petrece în întreg apartamentul, iar austeritatea condițiilor de viață ale lui Gibson le oferea multe informații despre el.

După divorț, bărbatul se mutase într-un bloc de apartamente cu chirii mici. În camera de zi avea o masă uzată de la IKEA și un scaun din lemn, însă nici televizor, nici mobilă tapitată, nimic altceva. Dormitorul era la fel de spartan. Spartan, dar imaculat: cei

opt ani petrecuți în infanteria marină își spuneau cuvântul. Un cadru de pat cu arcuri și o saltea stăteau așezate pe podea, lângă veioza de pe noptiera joasă. În cameră se mai afla un scrin nelăcuit, cu un picior rupt, pe care Gibson îl reparase cu mâna lui. Nici o altă piesă de mobilier. Design interior marca Franz Kafka.

Greu de crezut că la vârsta de șaisprezece ani acest individ fusese cel mai căutat hacker din America. Infamul BrnChr0m, un precursor al mișcării hacktivistice moderne, cu orientare politică. Adolescentul care aproape că pusese capăt carierei senatorului Benjamin Lombard. Care furase e-mailurile și arhiva financiară adunate timp de zece ani în computerul senatorului și le predase ziarului *Washington Post*. În mod anonim, sau așa crezuse BrnChr0m. FBI-ul îl arestase pe Gibson Vaughn la el la liceu și îl scosese încătușat de la ora de chimie. Jenn afișase fotografia lui portret pe unul dintre monitoare și se opri o clipă pentru a-i studia expresia înspăimântată și, în același timp, sfidătoare. Gibson avea douăzeci și opt de ani acum și dusesse o viață plină de evenimente.

Arestarea rapidă de către FBI a hackerului de șaisprezece ani fusese o știre bine vândută. Dar documentele pe care Vaughn le predase presei constituiseră o știre de senzație. Din ele rezultau scurgeri masive și ilegale de fonduri de campanie către bănci din insulele Cayman. Iar vinovatul arătat cu degetul era Benjamin Lombard. Pentru o vreme, păru că revelațiile acelea aveau să pună capăt carierei politice a senatorului, iar mass-media exploată la maximum posibilitatea ca un adolescent să-i fi venit de hac unui senator american. Tuturor le plăcu ideea unei versiuni moderne a luptei dintre David și Goliat, chiar dacă David